

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

Lieve John,

Elf jaar geleden kwam onze wereld op z'n kop te staan. Ik bleek het BRCA-gen te hebben, wat betekende dat ik zestig tot tachtig procent kans op borstkanker had. Het was het nieuws dat we niet wilden horen. Mijn eerste reactie was dat ik dacht dat mijn borsten eraf moesten. Meteen. Maar jij, net zo geschrokken als ik, wist rustig te blijven. "Laat het eerst even bezinken", zei je tegen mij. "Die keuze kun je altijd nog maken." Je had gelijk. Doordat jij de paniek niet direct toeliet, werd je mijn rots in de branding. Mijn anker aan wie ik mij kon vasthouden.

Samen gingen we het traject van de tweejaarlijkse controles in. Als ik naar het ziekenhuis moest, ging jij met mij mee. Ondertussen praatten we regelmatig over de toekomst. Ik had nog geen borstkanker, maar de kans dat ik het zou krijgen, was groot. Voor mij hing het als het zwaard van Damocles boven ons hoofd. Jij begreep dat. Natuurlijk was het voor jou ook een onzekere tijd, maar je liet de keuze over het amputeren van mijn borsten over aan mij. Je steunde mij in elke beslissing. Zes jaar later was het moment daar. De angst voor wat er zou kunnen komen, was te groot voor mij. Ik had al eens een knobbeltje gevoeld wat later onschuldig bleek te zijn, maar ik leefde continu in onzekerheid. En dat wilde ik niet meer.

Op de dag van de operatie stond ik doodsangsten uit. Ik was bang dat ik na de narcose niet meer wakker zou worden. Iets wat voor jou ook zeker niet makkelijk moet zijn geweest. Op de

Miranda (36) en haar man John (39).

'Doordat jij de paniek niet toeliet, werd je mijn rots in de branding'

gang naar de operatiekamer namen we afscheid van elkaar. Je oogde rustig, maar ik wist dat jij je ook zorgen maakte of alles wel goed zou komen. "Zorg goed voor mijn meisje", zei je tegen de verpleegkundige. Zes uur later belde ik je vanuit de uitslaapkamer. Ik was zo opgelucht dat ik er nog was. Het enige wat ik wilde, was bij jou zijn. En jij kwam meteen. Een aantal dagen later bekeken we samen wat er onder mijn verband zat. Alles was helemaal plat. Ik vond het heftig, maar jij benoemde vooral de positieve punten. Dat de wond er goed uitzag en dat het tijdelijk was. Als alles was genezen, zou ik voor een reconstructie gaan. Dat vond ik zó lief van je. Ik wist al dat je van me hield, maar op

Samen op pad met dochtertje Jayde.

dat moment wist ik dat jij er altijd voor mij zou zijn. Inmiddels zijn we vijf jaar verder en hebben we een prachtige peuterdochter, Jayde. Mijn oude borsten zijn vervangen door siliconen. Ze zijn koud en hebben geen gevoel, maar ze zijn wel van mij. Dat zeg jij ook steeds als ik zeg dat ik niet echt tevreden over ze ben. Ze horen nu bij mij en daarom hou jij van ze. In de afgelopen jaren heeft het veel om mij gedraaid. Maar John, ik vind dat jij ook eens genoemd mag worden. Ik onderging het, maar jij net zo goed. Dat wordt vaak niet gezien, maar ik zag jou wel. Dankzij jou heb ik het kunnen doorstaan. Eindelijk kunnen we weer genieten, zonder angst. En dat maakt mij erg gelukkig. Bedankt voor wie jij voor mij bent!

Liefs, Miranda